

KAREL NEFFE

mistr světa na čtyřveslici v roce 2002 / páté místo
v soutěži čtyřveslic na OH v Pekingu

„Zkušenosti si nekoupíte a zároveň vám je nikdo nevezme.
Ale i životní pády jsou posilující.“



maturoval v roce 2004

KAREL NEFFE

Klára Kloučková, Anežka Kramná, Tereza Lískovcová (VII.)

Proč jste si vybral ke studiu právě naše gymnázium?

Popravdě řečeno ho vybrala spíš maminka... Bylo to pro mě výhodné, i co se polohy týče, měl jsem to z domova deset minut pěšky, ale jak už to tak bývá, ti, co bydlí nejbližší, chodí poslední. Já dorazil dost často až v 8:05.

Jak tedy vzpomínáte na svá studijní léta?

Velmi pozitivně, bohužel jsem toho tady moc neodstudoval. Měl jsem stovky zameškaných hodin. Čím jsem byl starší, tím víc. Ale zpětně si uvědomuji, jak skvělý tu byl kolektiv. Taková malá rodinná škola s fajn atmosférou, všichni se tu znali, bylo nás jen 14 tříd, takže i přístup profesorů ke studentům byl důvěrnější. Nakonec jsem rád, že jsem studoval právě tady.

Říkáte, že jste měl spoustu zameškaných hodin. Vycházela vám škola, co se týče závodů a tréninků, vstříc?

Půl na půl, ze začátku moc ne a měl jsem i problémy, protože jsem se učení ani nějak moc nevěnoval. Ale po prvním úspěchu v roce 2002 na mistrovství světa se to změnilo. Dokonce mi pan ředitel prvního září pogrataloval při projevu ve školním rozhlase. Bohužel jsem kvůli trénování nemohl jezdit ani na žádné školní výlety. Jednou jsem byl na lyžáku, ale stejně jsem musel odjet dřív kvůli soustředění. A když už jsem pak ve škole byl, spal jsem často na lavici kvůli únavě z ranních i večerních tréninků.

A co vaši spolužáci? Vídáte se s nimi?

My byli dobrá parta, i když jsme měli

dost průšvihů, chodili jsme všichni pozdě a na profesory jsme byli drzí. Nebo jsme malovali po vyučování na zdi graffiti. Po skončení studia jsme se sešli všichni jen jednou, na výročí 10 let od maturity. Pravidelně se vídám s jednou kamarádkou. Pamatuji si, že jsme nastupovali na školu s celkově prvním a druhým nejlepším výsledkem z přijímaček. Naopak naše maturitní vysvědčení patřila k nejhorším, ona jediná dopadla ještě hůř než já. Ale dnes se nám i tak oběma celkem daří.

Nějaké další vzpomínky na maturitu?

Dělal jsem ji v roce 2004. Myslím, že slohovka z češtiny byla jediná věc, která se mi za celé studium opravdu povedla. Psal jsem úvahu o přípravě na závody, o průběhu závodu samotného a o dojmech po vítězství. Jako jediný jsem měl v ročníku ze slohu jedničku a paní profesorka Schwarzová dokonce řekla, že je to nejlepší práce, jakou kdy četla. Z ústní části jsem si vytáhl národní obrození, dostal jsem čtyřku, ale slohovka mi to vytáhla celkově za jedna. Pak jsem maturoval ještě ze zeměpisu. Čtyřka byl dobrý výsledek, protože za čtyři roky jsem byl celkově asi na deseti hodinách. Dál z angličtiny jsem dostal dvojku a z informatiky za jedna, to bylo díky mým mimoškolním zkušenostem. Pamatuji si, že jsem hned po maturitě skočil ještě v obleku do auta před školou a odjel jsem na závody do Mnichova, kde se jela kvalifikace na olympiádu v Aténách.

Zmínil jste paní profesorku Schwarzovou, vzpomenete si na další kantory?

Naše třídní byla paní profesorka Kučerová, na angličtinu jsme měli paní profesorku Židoňovou a dále myslím taky Krejčovou. Nejvíc si pamatuji právě na paní profesorku Schwarzovou, která byla sice přísná, ale velice hodná a nikdy jsem s ní neměl problém.

Čeho si ve své kariéře ceníte nejvíc?

Ze sportovní kariéry byl největší úspěch titul mistra světa a světový rekord z roku 2006, a tak trochu kontroverzně i 5. místo na olympiádě, kde jsme ale mohli dojet na 3. místě, kdyby to těsně před cílem jeden člen posádky nevzdal a nepřestal vědomě pádlovat, takže to bylo vlastně i největší zklamání. A jinak si v životě cením svého podnikání, díky němuž se užívám a můžu třeba založit rodinu a žít kvalitně dál, což se ze sportovních prémie nedá.

Co tedy považujete v životě za nejdůležitější?

Rozhodně zkušenosti, ty si nekoupíte a zároveň vám je nikdo nevezme. Ale i životní pády jsou posilující.

Co byste doporučil do života současným studentům?

Rozhodně studium v zahraničí, čím dřív, tím líp, hodně to člověka posune a vzdělá. Umí se jiné kultuře a mentalitě lidí přizpůsobit, slušně chovat, naučí se cizí jazyk. Jde o to v cizí zemi hodně zažít právě studiem nebo prací, ne turistikou. Takovým cestováním vidíte, jaká je socha Svobody, ale nechápete, jak ji tam někdo postavil. Já osobně lituji nejvíce toho, že jsem nevyužil nabídku stipendia ze Stanfordu a z univerzity po chvíli kvůli přípravě na olympiádu odešel. Jinak je obecně důležité dělat to, co člověka baví a co chce dělat. Jít si za tím, ale nechat si i poradit od zkušenějších a snažit se poučit z chyb, třeba i těch zkušenějších,

protože nebudeme ztrácet čas tím, že je děláme taky. Díky tomu je můj pracovní život něco, po čem jsem vždycky toužil, byznys a závodní auta.

A co byste popřál na závěr naší škole k osmdesátiletému výročí?

Ať vydrží do stovky a dál.

Karel Neffe

Je mistr světa v závodě čtyřveslic z roku 2002 na čtyřveslici. Účastník OH v Pekingu, kde obsadil jako člen čtyřveslice páté místo. Nyní podniká v oblasti závodních automobilů.